

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У 7337/20
24.03.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Миње Бикички и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, чији је пуномоћник Раде Т. Бабовић, адвокат из Београда, Славка Родића 11/1/5, против туженог Министарства правде Републике Србије, ради поништаја решења број 116-04-229/2019-03 од 10.02.2020. године, у предмету дисциплинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.03.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, коју је поднео адвокат Раде Бабовић, а решење управника Казнено-поправног завода у Београду број 116-2209/19-01/5 од 28.10.2019. године је потврђено. Наведеним ожалбеним решењем тужилац, државни службеник рођен године у Београду, Република Србија, са пребивалиштем у ..., Улица, запослен у Казнено-поправном заводу у Београду, у Служби за обезбеђење, распоређен на радном месту вођа смене у звању надзорника, оглашен је одговорним што је дана 08.08.2019. године у Казнено-поправном заводу у Београду, обављајући послове обезбеђења сходно свом радном месту, током спровођења осуђеног Б.Б. м.б. ..., приликом извођења осуђеног, истом задао ударац у доњи део леђа, а након тога и приликом самог изласка осуђеног Б.Б. са простора шеталишта именованом задао ударац ногом у пределу дебелог меса, након чега је осуђени Б.Б. пао на под пасареле, а по устајању осуђеног и даљем кретању ка амбуланти, опет је задао ударац затвореном шаком десне руке (песницом) осуђеном Б.Б. у пределу леђа, а по доласку у амбуланту завода, задао још један ударац осуђеном Б.Б. у пределу леђа, чиме је учинио тежу повреду дужности из радног односа – неизвршавање или несавесно, неблаговременно или немарно извршавање послова или налога претпостављеног из члана 109. став 1. тачка 1) Закона о државним службеницима, па му је на основу члана 110. став 2. тачка 5) Закона о државним службеницима изречена дисциплинска казна: ”престанак радног односа”.

Тужбом поднетом Управном суду, преко пуномоћника, дана 07.05.2020. године, уређеном и допуњеном поднесцима од 13.11.2020. године (примљеним у суд 15. и 16.11.2020. године), тужилац оспорава законитост решења туженог органа из разлога прописаних одредбама члана 24. став 1. тач. 1), 3) и 4) Закона о управним споровима, детаљно излажући због чега су, по његовом мишљењу, међусобно несагласни његов и искази сведока В.В. и Г.Г., са једне стране, са исказима сведока Д.Д. и осуђеног Б.Б., са друге стране, у погледу положаја, поступања и радњи које су критичном приликом предузели он и поменути сведоци. У вези са изнетим додаје да сведок осуђени нема ниједну повреду која му је наводно нанета приликом примене мере принуде физичке снаге и да извештај о лекарском прегледу није достављен у току поступка, а ни уз одговор на тужбу, да писана изјава коју је овај сведок сачинио о спорном догађају није здружена списима предмета, услед чега је, како сматра, пропуштено да се утврди исправно чињенично стање јер је та изјава другачија од исказа датог у дисциплинском поступку. Истиче и да је поменути сведок саслушан, иако одбрана није била обавештена о извођењу тог доказа, због чега није могла да се адекватно припреми, а чиме су, по његовом мишљењу, повређене процесне одредбе поступка. Наводи и да у побијаном решењу није дат прецизан опис дешавања која се читавају на видео снимку, који није дат у интегралном трајању, иако је он током првостепеног поступка инсистирао на прегледу комплетног видео материјала. Такође, оспорава и чињенично стање које је утврђено на основу извештаја начелника Службе за обезбеђење од 08.08.2019. године, те истиче да докази на које је указивао нису узети у обзир, нити су изведени у другостепеном поступку. Сматра да је утврђивање његовог мотива за понашање које му је стављено на терет од одлучујућег значаја за решавање конкретне правне ствари. Са изнетих разлога предлаже да суд усвоји тужбени захтев, поништи оспорено решење и обавезе туженог на накнаду трошкова поступка колико буду изнели.

Тужени орган је у детаљном одговору на тужбу у свему остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбаци или одбије као неосновану.

Пазећи по службеној дужности на благовременост поднете тужбе, а полазећи од тога да се из копије повратнице која се налази у достављеним списима предмета управног поступка није могао утврдити датум када је тужбом оспорено решење уручено тужиоцевом пуномоћнику, Управни суд је од туженог органа дописом од 14.02.2022. године тражио да на поменути околност достави обавештење и доказ о истом. Поступајући по овом налогу, тужени орган је дописом број 116-04-229/2019-03 од 23.02.2022. године обавестио суд да тужиоцев пуномоћник у доставници није унео датум када је примио оспорено решење, а да је пошта доставницу вратила 29.02.2020. године, што се види из печата. Како је чланом 77. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", број 18/16) прописано да је доставница потврда о томе да је лично или посредно достављање извршено, која садржи лично име и адресу лица и податке којим се идентификује уручено писмено, да је потписују достављач и прималац или друго лице коме је писмено уручено и да поред тога они бројевима и словима на доставници уносе датум када им је писмено уручено, то следи да је доставница у коју су уписани поменути законом прописани подаци доказ да је предаја писмена извршена ономе ко је као прималац потписан, да је то учињено оног дана који је на доставници означен и да је предато оно писмено које је на доставници назначено. Имајући у виду да на повратници која се налази у списима предмета управног поступка није унет датум уручења оспореног решења тужиоцевом пуномоћнику, да тужени орган, иако је био овлашћен да ову чињеницу утврди коришћењем других доказних

средстава, исто није учинио ни након дописа суда, Управни суд је, у овом конкретном случају, тужбу сматрао благовремено поднетом.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у поступку, спроведеном без повреде правила поступка, одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога што из списка предмета произлази да је у предметном дисциплинском поступку, који је против тужиоца покренут закључком број 116-2209/19-01/1 од 08.08.2019. године, првостепени орган по одржаној усменој расправи дана 02. и 14.10.2019. године, на којој су у присуству тужиоца са пуномоћником изведени докази читањем извештаја надзорника Д.Д. од 08.08.2019. године, извештаја тужиоца од 08.08.2019. године, извештаја начелника Службе за обезбеђење од 08.08.2019. године, увидом у изоловани видео запис од 08.08.2019. године, саслушањем сведока - осуђеног Б.Б., сведока В.В., Г.Г., Д.Д. и тужиоца, те суочењем тужиоца и сведока Д.Д., анализом изведених доказа, утврдио да је тужилац у време, месту и на начин, ближе описан у диспозитиву ожалбеног решења, учинио тежу повреду дужности из радног односа - неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога претпостављеног из члана 109. став 1. тачка 1) Закона о државним службеницима, па му је ожалбеним решењем изречена дисциплинска казна престанак радног односа из члана 110. став 2. тачка 5) истог закона.

Ценећи наводе тужбе којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања указивањем на несагласности између исказа саслушаних сведока и тужиоца, а што су у суштини поновљени жалбени разлози, суд је нашао да исти нису основани. Наиме, према одредбама члана 10. Закона о општем управном поступку, орган је дужан да правилно, истинито и потпуно утврди све чињенице и околности које су од значаја за законито и правилно поступање у управној ствари, при чему овлашћено службено лице одлучује по свом уверењу које чињенице узима као доказане, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка. Дакле, дисциплински орган је слободан да оцени који ће од различитих исказа прихватити, али је, сагласно члану 141. став 4. истог закона, у обавези да наведе разлоге који су при тој оцени били одлучни, пре свега, довођењем у везу тих исказа са другим изведеним доказима, а што је у конкретном случају и учињено. Ово са разлога што из образложења оспореног решења произлази да је оцена туженог о томе да су предметни наводи жалбе без основа и да је првостепени орган исправно поступио када је веру поклатио исказу сведока Д.Д., дата са образложењем да је исказ именованог у сагласности са писаним извештајем начелника Службе обезбеђења, који је у целости сагласан видео запису и изјави сведока, осуђеног Б.Б., а да је тужилац једини који је тврдио да је осуђено лице пружало пасиван и активан отпор и то пасиван одбијањем да се креће, при чему се из исказа свих сведока, па и В.В., који је децидно навео да осуђени није пружао никакав, ни пасиван, ни активан отпор и исказа Г.Г. који је навео да је осуђени, над којим је већ била примењена мера

принуде везивање, можда пружао отпор тако што је убрзано ходао, као и из видео снимка, види да је тужиочева тврдња о пружању отпора у супротности са свим изведеним доказима, те да стога није било разлога да тужилац самовољно и без наређења надзорника приступи пратњи осуђеног или да, по сопственој изјави, примени меру принуде, иако је од вође смене добио налог и упозорење да то не ради. Такође, из образложења оспореног решења се види да је тужени на исти начин – довођењем у међусобну везу и анализом изведених доказа, изнео разлоге због којих је за исказе сведока В.В. и Г.Г. у делу у коме су навели да нису видели да ли је неко ударио осуђеног, нашао да нису ни у чему појаснили оно што је на видео снимку уочено, а тиче се задавања удараца и пада осуђеног лица, те с тим у вези оцене туженог о правилном поступању првостепеног органа који је и у овом делу поклатио веру исказу сведока Д.Д. и осуђеног.

Нису основани ни наводи тужбе којима се указује на то да је до повреде правила поступка и непотпуно утврђеног чињеничног стања дошло због тога што у току поступка није прибављен извештај о лекарском прегледу осуђеног и његова писана изјава. Ово стога што, иако према члану 106. став 2. Закона о општем управном поступку, странка има право да износи чињенице које су од значаја за поступање у управној ствари и предлаже доказе, тужиочев пуномоћник, а ни тужилац, како то произлази из записника са одржане усмене расправе, извођење ових доказа нису предлагали, већ су једино предложили допуну доказног поступка извођењем доказа саслушањем сведока В.В. и Г.Г., те суочењем тужиоца и сведока Д.Д.. При томе, из записника са расправе одржане 14.10.2019. године се види да је тужиочев пуномоћник на околност постојања поменуте писане изјаве постављао питања сведоку, осуђеном Б.Б.. Осим тога, сагласно начелу слободне оцене доказа из члана 10. став 2. Закона о општем управном поступку, службено лице које води поступак овлашћено је да изврши избор доказних средстава у циљу утврђивања правилног и потпуног чињеничног стања. Стога се, у ситуацији када је изведен доказ саслушањем наведеног сведока у присуству тужиоца и његовог пуномоћника који током спровођења доказног поступка нису предложили извођење поменутих доказа, тужбеним наводима о повреди правила поступка и о непотпуно утврђеном чињеничном стању због неизвођења ових доказа, који при томе нису поткрепљени образложеним разлозима о томе да је њихово извођење било неопходно за потпуно утврђивање релевантне чињеничне грађе, не доводи у сумњу законитост оспореног решења.

Претходна оцена суда односи се и на наводе тужбе да видео снимак није дат у интегралном трајању иако је тужилац током првостепеног поступка инсистирао на прегледу комплетног видео материјала, као и на наводе да докази на које је указивао нису узети у обзир, нити су изведени у поступку пред другостепеним органом, будући да из стања у списима – записника са усмене расправе од 02.10.2019. године, када је вршен увид у изоловани видео материјал, тај предлог тада, а ни касније, није стављен, већ је констатовано да на записник нису изјављене примедбе, нити су тужилац, односно његов пуномоћник, до окончања поступка, осим претходно поменутих доказних средстава, предлагали извођење других доказа.

Такође је неоснован навод тужбе да су повређена правила поступка тиме што одбрана није била обавештена о извођењу доказа саслушањем сведока Б.Б. због чега није могла да се адекватно припреми. Наиме, из записника са одржане усмене расправе од 14.10.2019. године, који се налази у списима управног поступка, се види да је службено лице тада донело одлуку да се саслуша именовани сведок, који доказ је након

тога на тој расправи и изведен у присуству тужиоца и његовог пуномоћника, који том приликом ниједним наводом нису указали на то да им није остављено довољно времена за адекватну припрему и да због тога траже одлагање расправе. Код оваквог стања ствари, по налажењу суда, тужиоцу је, у складу са чл.106. и 127. Закона о општем управном поступку, омогућено да учествује у извођењу доказа саслушањем наведеног сведока, да му поставља питања и да се о његовим тврдњама одреди, што је и учинио преко свог пуномоћника, при чему је на записнику са ове расправе, након питања која је сведоку поставио тужиочев пуномоћник, констатовано да “даље питања нема”.

Нису од утицаја на другачије решавање наводи тужиоца да је утврђивање његовог мотива за понашање које му је стављено на терет од одлучујућег значаја, јер постојање мотива за учињене повреде дужности из радног односа није правно релевантна околност у поступку утврђивања дисциплинске одговорности.

Остале наводе тужбе којима се указује на трајање тужиочеве службе и на догађаје који су се наводно десили по окончању предметног управног поступка, а који се тичу других лица, суд није ценио јер, такође, нису од значаја за решавање конкретне правне ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Како тужилац није успео у овом управном спору, суд је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.03.2022. године, 16 У. 7337/20

Записничар
Јелена Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МС